

Vänsterpress om Syrien – november 2013

När marxistarkivet i mitten av september sammanställde artikelsamlingen [Vänsterpress om Syrien – september 2013](#)], hade just det dödläge som så länge hade rått på det internationella planet när det gällde Syrien rubbats. Det som startade processen var gasattacken utanför Damaskus i augusti. USA och NATO menade att det stod utom all tvivel att Assad-regimen var ansvarig för attacken och hotade att som straff bomba Syrien. Men av detta blev inget. I stället förslog Assads främste vapenleverantör Ryssland att man skulle förstöra Assads lager av kemiska vapen, vilket såväl Assad som USA & Co accepterade. Med utgångspunkt från detta beslöt man sedan att pröva få ett slut på konflikten förhandlingsvägen. En viktig anledning till att USA (och dess allierade) gick med på det, var att de med allt större oro såg på de jihadistiska rebellernas ökande inflytande i Syrien, samtidigt som resultatet av en begränsad flygoffensiv var svårt att förutse. Dessutom var opinionen både i och utanför USA (illustrerat av parlamentet i Storbritannien) tveksam eller helt avvisande till en militär aktion i Syrien.

Sedan dess har en hel del hänt på det diplomatiska planet. Bl a har USA och dess allierade närmat sig Iran (Assad-regimens främsta allierade i Mellanöstern) och har (till Israels förtret) lyckats sluta en preliminär ”historisk uppgörelse” som innebär att Irans utveckling av kärnteknologi ska frysas samtidigt som sanktionerna mot Iran ska i lättas. Försöken att få igång förhandlingar mellan oppositionen och Assad-regimen i Syrien har dock gått trögt, men till slut kom man överens om att sätta igång sådana förhandlingar 22 januari. Motståndet mot förhandlingar på rebellsidan är dock fortfarande stort, särskilt bland islamister inne i Syrien.

Under oktober/november har den svenska vänsterpressen skrivit förhållandevis lite om Syrien, t ex har både *Arbetaren* och *Flamman* varit tysta.

Den tidning som skrivit mest är *Proletären*, men de flesta av artiklarna där har handlat om ganska perifera saker, t ex ett par artiklar om den syriska abbedissan och oppositionsmotståndaren Agnes Mariam som turnerat omkring för att i största allmänhet varna för oppositionen och särskilt för att ifrågasätta att Assad-regimen var ansvarig för gasattacken i höstas. Dessa artiklar har ej medtagits i denna samling (som dock innehåller två andra från *Proletären*).

Vidare ingår en artikel från *Offensiv* samt en längre artikel från *Clarté*, som bl a diskuterar de ekonomiska intressen som imperialistmakterna och gulfstaterna har i Syrien.

Ingen artikel från *Internationalen* ingår, men där har det pågått en debatt som redan redovisats i andra samlingar (se [Syrien och Socialistiska Partiet](#) och [SP-debatt om Syrien](#)).

MF 1/12 2013

Innehåll

Clarté	1
<i>Närmare katastrofen</i>	1
Offensiv	6
<i>Syriska inbördeskriget spiller ut över hela regionen</i>	6
Proletären	9
<i>Myten om den syriska revolutionen</i>	9
<i>”Förlåt, vi halshög fel person”</i>	12

Clarté

Närmare katastrofen

Mathias Cederholm

Ur *Clarté* 3 november 2013

Med två års inbördeskrig i Syrien har situationen i Mellanöstern förändrats radikalt. Stormakterna står mot varandra, sekterismen härjar och många siar om katastrof. Vänstern är lika delad som de politiska eliterna - vad hände, varför, vad bör göras?

Inbördeskriget kan ses som ett antal parallella motsättningar som berör många intressen utanför Syrien, och som i sin tur fått avgörande inflytande över konfliktens karaktär. För att göra det åskådligt kan vi i tur och ordning gå igenom de grundläggande motsättningar i landet och regionen som just nu spelas ut:

För det första finns sedan länge en inre opposition mot Assad-regimen och dess inte sällan repressiva säkerhetsapparat. Den oppositionen blev mer aktivistisk i samband med den arabiska våren. De ekonomiska förhållandena i landet har varit besvärliga med fallande oljeproduktion, hög arbetslöshet och höjda livsmedelpriser. Detta har förvärrats av korruption, privatiseringar och besparingar genom indragna subventioner till fattiga. Utrikeshandeln har öppnats och släppt in varor från Turkiet m.fl. som slagit ut stora industrisektorer.

Upproret fick snabbt en sunni-religiös prägel. Orsakerna är flera. Det finns en sunni-religiös upprorstradition sedan tidigare (senast 1982) med det syriska muslimska brödraskapet som ledande organisation. Regimens sekulära inriktning upplevs av dessa som provocerande, och grupper inom minoriteterna (främst alawiter) har ett oproportionerligt inflytande över regim och säkerhetstjänst (mindre så över armén), även om detta inte ska överdrivas. Massivt stöd utifrån i form av pengar och jihadistiska stridande från ett stort antal länder har drivit på sekteriseringen. En mängd lokala upprorsmiliser har gått över till radikalt islamistiska grupper, främst al Nusra, eftersom det är där man kunnat få pengar och vapen. Flera andra oppositionsrörelser finns i landet. En del samverkar mer eller mindre med regimen (socialister, nationalister) och har undvikit att dras in i revolten; de är tydligt emot yttre inblandning i motsättningarna. Exempelvis kommunistpartiet har bestraffats för detta med mordkampanjer från rebellsidan.

För det andra har vi västmakter som USA, Storbritannien och Frankrike; nära knutet till dem är Israel. De ogillar sedan gammalt Assad-regimen med dess tidigare socialistiska politik, och dess ännu i dag till stora delar oberoende. Den syriska regimen har varvat spänningar till Israel och stöd till Hizbollah med en förhållandevis självständig ekonomisk politik. Även om tendenser till privatiseringar och avregleringar kännetecknat politiken under senare år är landet fortfarande i det närmaste stängt för västerländskt kapital. Relationen till Israel är tvetydig, men en hel del uppfattar ändå det som att Assad-regimen inneburit en viss stabilitet. Ett ytterligare irritationsmoment för västmakterna är att Ryssland sedan gammalt har en allierad i Syrien med marinbas, vapenexport med mera. Än värre anses Syriens band till Iran. Många i västetablissemangen vill försvaga Irans position i Mellanöstern, och ett viktigt steg skulle vara att underminera den (shiitiska, om man så vill) allians som växt fram mellan Iran, Irak, Syrien och Libanon (Hizbollah). Man vill allmänt också säkra största möjliga inflytande i regionen, ett inflytande som man riskerat få försvagat med den arabiska våren. En viktig del av detta inflytande är den långvariga allians man haft med gulfstaterna, inte minst Saudi-arabien som under senare år fått enorma vapenleveranser av USA, Storbritannien, och även Sverige. Västs förhållande till Mellanöstern under sista åren kan illustreras av de nya ekono-

miska samarbetsavtal man driver sedan G8-mötet i maj 2011, som berör hela Mellanöstern utom Syrien/Irak/Iran. Oron i Syrien ansågs som en annan avgörande punkt att ”hantera”.

För det tredje finns regionala makter på frammarsch. Turkiet, Qatar och Saudiarabien är alla på offensiven i regionen, har goda förbindelser med västmakterna och vill utnyttja den så kallade arabiska våren för att stärka sina egna positioner. Det handlar på ett plan om politiska intressen. Gulfstaterna vill inte gärna ha sekulära och/eller demokratiska styren alltför nära, som kan inspirera opposition i de egna länderna. Utan större kritik från väst har man kunnat slå hårt mot oppositionen i Bahrain. De tre vill gärna ha religiöst närstående styren i regionen, men drar därmed åt olika håll. Qatar och Turkiet har goda relationer till muslimska brödraskapet, medan Saudiarabien ogillar brödraskapets idéer som har viss demokratisk tendens, och önskar mer hårdfört salafistiska grannar. Å andra sidan vill inte kungahuset stödja al Qaidagrupper som kritiserar den saudiska monarkiska strukturen, men sådana får pengar från rika privatpersoner i landet, kopplingar som alla inklusive USA brukar avstå att ha några synpunkter på. För att hålla nere sin inre opposition, där shiitiska minoriteter är framträdande, driver gulfstaterna en antishiitisk och anti-iransk agitation. Att regimen i Irak numera har shiitisk färg ogillas starkt, och man väljer att utmåla Irans och Iraks samverkan med Syrien och in i Libanon som en hotande shiitisk axel i hela regionen. Dessa motsättningar har även kunnat följas i Irak under ett antal år, där amerikanerna under ockupationen såg sig nödgade att installera en Iranvänlig regim i Bagdad. Det sekteristiska våld som utvecklades var delvis ett resultat av Saudiarabiens och Irans inblandning i landet.

Turkiet har omfattande ekonomiska investeringar söderut och österut. Krafter i regeringspartiet med Erdogan i spetsen har lyft fram visioner om ett ny-osmanskt imperium med inflytande över hela Mellanöstern. När Syrienkonflikten tog fart har man försökt agera samordnare av de väststödda rebellföreträdarna med det syriska muslimska brödraskapet i spetsen, och man försökte därmed samtidigt stärka sin roll i Nato. Det har fått en rad politiska konsekvenser. När kurdiska grupper i Syrien med nära band till PKK kom att ställas mot rebellgrupper blev kurdfrågan inne i Turkiet aktualiserad, och man nödgades inleda förhandlingar med PKK. Men en opposition växte också tidigt fram bland andra grupper mot den turkiska inblandningen i Syrien, och den protestvåg som sköljt över landet försommaren 2013 kan sägas ha förberetts av en lång period av antikrigsprotester. Kriget har börjat spilla in över turkiska gränsen med en rad terrordåd, och orsaken torde vara den turkiska inblandningen i Syrien och att stora grupper med band till rebellerna nu har flyttat till den turkiska sidan. Al Nusra har byggt upp nätverk som turkisk säkerhetstjänst börjat slå ned på, och man ha funnit faktiska tillgångar av sarin, ett kemiskt stridsmedel, i gruppens lager. Mycket tyder på att den turkiska regeringen börjar få kalla fötter, inblandningen har kostat mycket.

Hos gulfstaterna finns också starka ekonomiska motiv bakom den aggressiva politiken. Återigen överskölda med oljepengar i och med stegrade oljepriser, söker de investeringsmöjligheter och vidhängande politiskt inflytande i regionen. Qatar har dessutom betydande inflytande genom tv-kanalen al-Jazira vid sidan om saudiska al-Arabiya, och har haft pengar över att investera till sig goda politiska kontakter också i Europa, till exempel med Tony Blair och Nicolas Sarkozy. Energiintressen spelar inte oväntat en roll. Qatar med minskande oljeproduktion men enorma gasresurser vill gärna koppla upp sig på pipelines mot Europa, bland annat genom Syrien. Att Iran förberedde en liknande gaslänk över Irak och Syrien, med öppningar för ryska investeringar, har setts som en smärre mardröm bland gulfstater och västliga intressen mot iranskt och ryskt energiinflytande.

För det fjärde är, som nämnts ovan, USA och Ryssland inblandade, om än på viss distans. De amerikanska intressena i regionen är nog välbekanta, men berörs nedan. Om Ryssland kan sägas att man utöver sina direkta band till Syrien mer allmänt vill stärka sin roll i Mellanöstern. Visst samarbete finns redan mellan Ryssland och Iran. Ryssland hoppas på olika typer

av energiinvesteringar i regionen precis som man tidigare drev i Libyen - men det stötte på patrull med västinterventionen 2011. Ett delmål är att öka det ryska inflytandet över gasutvinning i regionen som sedan kan exporteras till i synnerhet EU. Man ogillar tendensen till islamsk religiös mobilisering eftersom det hotar att färga av sig i egna närliggande landsändar med muslimsk befolkning. Mycket tyder också på att Putin efter hand har landat i positionen att det är dags för Ryssland att markera gentemot USA:s och Natos pågående expansion gentemot det ryska närområdet. I regionen sammanfaller därmed återigen ryska och iranska intressen. Konflikten berör i viss mån den större bipolaritet som numera kan skönjas mellan Nato-blocket och främst BRICS-länderna (Brasilien, Ryssland, Indien, Kina, Sydafrika). Många andra länder i syd har också visat sin skepsis till västmakternas äventyr i Mellanöstern sista åren, men någon regelrätt konflikt på denna nivå är inte trolig.

Även om de grundläggande positionerna varit sig ganska lika under de nu mer än två åren av oro och inbördeskrig i Syrien, så har i det politiska spelet skett en rad förskjutningar som till stora delar kan förklaras med två grundläggande faktorer: de inblandades cynism, och ”unintended consequences”. De inledande oroligheterna 2011 kom snart att militariseras, och avgörande var redan då stöd utifrån. USA:s ambassadör Robert Ford hade ingående förhandlingar med olika protestgrupper, och gamla militanta nätverk från upproret 1982 med band till Saudiarabien och Libanon aktiverades. Snabbt sekteriserades motsättningarna. Redan under hösten 2011 inleddes på sina håll sekteristiska terror-aktioner som vidgade sprickan mellan sunni-befolkning och de olika minoriteterna.

Resultatet blev en allt tydligare polarisering: fattiga sunniter på landsbygd och i förorter tillsammans med ekonomiska eliter med band till Saudiarabien ställdes mot övriga grupper och mot regimen och dess många klienter. En allians mellan muslimska brödrskapet, gulfstaterna, Turkiet och västmakterna växte fram, och dessa snickrade fram ett exilråd för upproret. Detta råd hade obefintligt inflytande över skeendena inne i Syrien, och försvagades av det politiska schackrandet som ägde rum mellan de bakomliggande makterna. Qatar och Saudiarabien har i flera steg kuppet mot varandra om inflytandet, och västmakter har drivit på för att få egna lojala krafter på plats. Flera namn i rådet har haft kopplingar till de gamla vanliga amerikanska instituten, säkerhetstjänst och, inte oväntat, oljebolaget Shell, men muslimska brödrskapet har haft huvudinflytandet. Omfattande korruption har förekommit hos många rådsmedlemmar. Under tiden har alla parter fört in vapen, pengar och stridande i Syrien, men delvis till olika grupper. Stora pengar erbjöds tidigt avhoppare från regimen; 300 miljoner dollar samlades snabbt in av gulfstaterna, men oväntat få valde att anta dylika erbjudanden.

Inledningsvis var västmakterna optimistiska om möjligheten att få lojala ”liberala” krafter på plats sedan Assad störtats. Man hindrade alla kompromisser i FN genom att kräva hänvisningar till kapitel 7 (att öppna för militär intervention), vilket Ryssland med flera absolut inte kunde godta, i synnerhet inte efter Libyen-katastrofen. Högljudda löften om ytterligare stöd till rebellerna hade samma verkan. Det omöjliggjorde för Assadregimen att förhandla. Men snart fick man inse att upproret fått en sekteristisk och militant islamistisk karaktär. USA valde då av allt att döma att hålla nere på det direkta stödet till upproret. Man lät främst Saudiarabien fortsätta pumpa in vapen, men försökte till en viss grad kontrollera vilka grupper som skulle få vad. Exempelvis vill USA inte att alltför kraftfulla vapen ska hamna i antiisraeliska händer. Assadregimen gav med sig på en rad punkter. En ny konstitution folkomröstades fram i februari 2012 som faktiskt inbegrep stora steg mot demokratisering, och den icke-militanta oppositionen fick visst inflytande. Den starkt sekulära inramningen av politiken stod fast, religiösa partier förblev förbjudna. Eftersom rebeller och yttre makter nu inte längre kunde åberopa demokratiargumentet med samma styrka, valde de att i stället samlas kring ett fortsatt krav på Assads avgång.

Att Syrien formellt sett nu är långt mer demokratiskt än flera av västs allierade gulfstater anses inte spela någon roll. Under sommaren 2012 började omfattande terrorangrepp utföras, bombningar i Damaskus och massavrättningar av civila i olika byar. Flertalet sådana angrepp verkar ha utförts av rebellgrupper som sedan beskyllt regimen, men förloppet är ofta svårutrett. Regimens våld var dock otvetydigt när det kom till omfattande flygbombningar av rebellgrupper, och regeringsvänliga miliser har kopierat rebellgruppernas sekteristiska våld. Enligt uppgifter från senvåren 2013 har dock merparten av våldet varit av militär art. Enligt syriska observatoriet för mänskliga rättigheter, en snarast rebellvänlig källa, har runt 100 000 dött, varav över 40 procent tillhört regeringsstyrkor och anslutande miliser. Det rör sig inte om en regims massaker på sin befolkning som många i väst hävdar.

Stödet för Assad i Syrien visade sig efterhand oväntat stort. Det kom inte bara från minoritetsgrupper och politisk/ekonomisk elit utan också från sunnibefolkning som ogillade det extrema våldet, inblandningen utifrån och den religiösa iveren hos upprorsgrupperna. Efter en period av motgångar kunde regeringen med en rekonstruerad militär strategi, regeringsvänliga miliser och under senaste månaderna ett alltmer involverat Hizbollah vända motgångarna till en offensiv mot strategiska punkter både mot libanesiska gränsen och norrut. Hizbollah är helt enkelt tvingade att delta för att försvara sina livsviktiga försörjningsleder från Iran. Samtidigt har det ryska stödet till Syrien blivit allt tydligare; vapenleveranser fullföljs, ryska flottan patrullerar i Medelhavet, och man ställer tydliga krav på förhandlingsprocesser som ska inkludera Assad och Iran. Mot britters och fransmäns krav på EU-organiserad beväpning av rebellerna kontrade Putin med liknande hot om export av den avancerade luftvärnsroboten S-300 till Syrien.

I USA har osäkerheten blivit påtaglig. Helt olika uppfattningar om stödet till rebellerna har rått inom Vita huset, Pentagon, CIA och i utrikesdepartementet. Dessa spänningar blev påtagliga när operationer för transporter av vapen och stridande från Libyen till Syrien tillfälligt fick avbrytas då en CIA-bas i libyska Benghazi 11 september 2012 skövlades av lokala miliser, och USA:s ambassadör dödades. CIA-chefen Petraeus blev snart därefter i det närmaste kuppad bort från sitt ämbete, och högarna blev åtminstone tillfälligt försvagade. Brittisk underrättelsetjänst förefaller därefter ha tagit över större delar av ansvaret för distribution av vapen till rebellerna. Att motsättningen alltmer dragit in Ryssland komplicerar saken, och Obamaadministrationen har försiktigt alltmer öppnat för kompromisser. Man har (efter ”moget övervägande”) terror-stämplat al Nusra, den dominerande jihadistiska rebellorganisationen, ett steg som FN följde under våren. USA håller också inne pengar som tidigare utlovats till exilrådet SNC. Men samtidigt talar utrikesminister Kerry om att satsa på beväpning på gräsrotsnivå inne i Syrien. Ett anmärkningsvärt aggressivt Frankrike fortsätter på sin kant med försöken att pressa in ”liberala” krafter i exilrådet, SNC, med mindre framgångar. Högarna inom den amerikanska politiska apparaten vill att konflikten ska fortsätta, med huvudmålet att försvaga Iran i regionen. De har fått vatten på sin kvarn när Hizbollah inträdde i kriget i Syrien under våren 2013, nu har man även en möjlighet att slå direkt mot Israels riktiga hatobjekt.

Det är lätt att välja att utgå från USA-imperialismen när man vill förstå skeendena i Mellanöstern. USA är ju och har varit den dominerande imperialistiska makten. Men det är viktigt att förstå de olika logikerna bakom USA:s agerande, liksom det faktum att dess alltid utmanade inflytande i Mellanöstern faktiskt är i avtagande. Utöver direkt dominans, ofta svår att uppnå, har målet länge varit att driva in kilar mellan regionala stater eller allianser. Israel har länge ansetts utgöra en sådan kil. En annan faktor är hur man i Washington alltsedan andra världskriget har varit angelägen om att (väst)Europa inte skulle bli för beroende av sovjetisk olja, med följderna att beroendet av USA skulle försvagas. Kontrollen över Mellanöstern med olja till européerna blev ett viktigt verktyg för att upprätthålla en energimaktbalans och en

stabil blockdelning mellan öst och väst. Mönstret finns kvar i dag, även om vi inte talar om Sovjet utan om Ryssland, och även om en del av energihandeln i stället handlar om naturgas. Med Putin har den politiska kontrollen av Rysslands energiexport stärkts. Washington, liksom London, Paris och krafter inom EU-systemet, vill diversifiera europeisk energiimport så den i högre grad kommer söderifrån (Nordafrika), från Mellanöstern genom ”pålitliga länder”, eller från Centralasien transporterad utanför rysk kontroll. På samma vis vill man inte att offensiva ryska investeringar blir alltför inflytelserika i dessa resurser (jämför Gazproms investeringar i Libyen och samverkan med Iran-Syrien etc), och man håller också gärna Kinas massiva energihunger på en armslängds avstånd. Med Sovjets fall fick politiken att driva in kilar ny användning. Säkerhetsrådsgivare som Brzezinski framhöll vikten för USA att få in en fot någonstans i Centralasien för att kunna dominera regionen (det blev slutligen Afghanistan), och hindra att Europa och östra Asien på sikt skulle komma att knytas samman. På samma vis vill man för allt i världen inte att länderna i Mellanöstern ska bli alltför goda vänner, utan de får gärna munhuggas och i vissa lägen slita sönder struparna på varandra. Därför stödde USA omväxlande Iran och Irak i kriget mellan dem under 1980-talet, och därför uppfattar man gulfstaternas pågående sunni-religiösa mobilisering mot Irans shia-hot som ett utmärkt verktyg för det klassiska målet: söndra och härska. Samma resonemang finner vi hos en del starka påtryckargrupper i väst när de diskuterar stödet till rebellerna i Syrien. Man vill inte att de ska vinna; det centrala är att landet försvagas. Det har till och med föreslagits att om rebellerna blir för starka så borde USA byta sida och stödja Assad.

Att de regionala motsättningarna alltmer går i linje med de sekteristiska har fått en del att varna för en fortsatt eskalering. Palestinafrågan har dragits in i spelet, Hamas har genom pengar fått att byta sida till att stödja Qatar och gulfstaterna, medan Hizbollah nu deltar i stridigheterna i Syrien på Assads sida. Risken är stor att den sekulära delen av de palestinska organisationerna kommer att försvagas. Även Egypten som intagit en medlande roll, väljer nu på grund av de enorma ekonomiska problemen i landet att ta emot stora pengar från Qatar, och stöder uttryckligen gulfvägret. I värsta fall har vi att göra med en slags konfessionalisering och blockbildning av statsstrukturerna i Mellanöstern som kan leda till ett regionalt utmattningskrig, likt en gång trettioåriga kriget i Europa. Eller kanske man hellre ska jämföra med alliansbildningarna i Europa innan 1914?

En avgörande läxa från händelserna i Syrien är hur inblandning från yttre makter tenderar att slå sönder samhällen. En social proteströrelse var på god väg till politiska vinningar, men förvandlades i stället till ett blodbad med uppskruvad sekterism som hotar en hel region. Det som händer nu är inte minst en följd av en lång rad missgrepp från västmakterna. Ockupationen av Irak har lett till förödande spänningar i regionen, den fatala alliansen mellan västmakter och gulfstater likaså. Även Iran och Ryssland har skuld i upptrappningen, men cynismen och arrogansen är desto större på västs sida.

Att sja om utvecklingen är inte lätt i nuläget. Flera positioneringar från västmakterna under våren 2013 var antagligen främst ämnade som påtryckningar inför de planerade förhandlingarna med Ryssland; fortsatta krav på Assads avgång, på att Iran inte ska delta i förhandlingar och hot om ytterligare beväpning. Möjligen har man cyniskt tänkt vänta in en situation när Syrien och Hizbollah är tillräckligt sargade för att bedömas som rejält försvagade. Det läget har dock onekligen fördröjts av regeringsoffensiven våren 2013 som kraftigt försvagat rebellerna och deras logistik. Under försommaren skärptes tonen när Obama-administrationen valde att reagera på den nya situationen med löften om direkt beväpning av rebellerna, med hänvisning till sina redan tidigare ifrågasatta uppgifter om Assad-regimens användning av kemiska stridsmedel. Samtidigt talade hökar som John McCain och krafter i Saudiarabien om att man ska skicka regelrätta styrkor från Jemen för att återupprätta maktbalansen i inbördeskriget. Från Iran läcktes som svar precis efter presidentvalet att man färdigställt planer på att

skicka 4000 revolutionsgardister till Syrien. Vi får hoppas att denna eskalerade retorik stannar vid munväder.

Ytterligare farliga steg återstår ändå om man inte släpper sina planer att försöka styra utvecklingen. En del tänker sig en de facto-delning av Syrien mellan rebellområden och regeringsområden med no-fly-zones, vilket skulle innebära ett militärt angrepp mot det starka syriska flyg- och luftförsvaret. Det skulle säkert leda till ytterligare en katastrof. Dynamiken mellan Libanon, Syrien och Irak, där också i det närmaste ett krigstillstånd råder, är oförutsägbar. Ytterligare instabilitet kan väntas i Egypten, Libanon, Irak, Turkiet, och kanske även i Iran och någon av gulfstaterna. Och vad kommer västs vänner Saudiarabien och Qatar att göra om väst börjar lätta på avtryckaren?

De viktiga steg som måste tas är att låta alla parter delta i internationella förhandlingar, även Assad-regimen och Iran. Följsamheten mot Saudiarabien och Qatar måste brytas, liksom hökarnas inflytande i våra politiska etablisseman. Och fokus måste gå tillbaka till den syriska befolkningen. Lyssna på alla oppositionsgrupper, inte bara de som fått stöd utifrån, liksom på regimen. Precis som denna farliga situation uppstått i Syrien, så måste lösningen påbörjas i Syrien.

Offensiv

Syriska inbördeskriget spiller ut över hela regionen

Ur *Offensiv* 31 oktober 2013

Imperialismen har definitivt bytt fokus om Syrien – från krigshot till förhandlingar. På marken fortsätter striderna och lidandet i ett land allt mer uppdelat i enklaver och religiöst-sekteristiskt splittrade områden.

Kriget i Syrien har enorm effekt i hela regionen. I Libanon finns officiellt 773 000 flyktingar från Syrien, i Jordanien och Turkiet vardera över 600 000. Villkoren i de enorma lägren är mycket hårda, med barnarbete, prostitution och brist på mat och vatten. Till det kurdiska norra Irak har 200 000 flytt, de flesta kurder. På sistone har den hårda behandlingen av 300 000 flyktingar i Egypten uppmärksammats.

Det är alltså över 2,5 miljoner som flytt utomlands och över 5 miljoner befinner sig på flykt inne i landet. Situationen för de flesta är outhärdlig – var femte familj har bara mat en gång i veckan. I rebellkontrollerade förorter till Damaskus, som varit omringade av regimen i över ett år, har religiösa ledare gett tillåtelse att äta katter och hundar.

Sjukdomar som polio och köttätande parasiter har återkommit samtidigt som hälften av alla sjukhus är sönderbombade.

Uppgifterna om hur många som har dödats under kriget varierar från 120 000 till 150 000.

Det hopp som fanns när revolten bröt ut i början av 2011, om demokrati och ekonomisk utveckling, är helt uttraderat. Befolkningens högsta önskan är fred.

Regimens militära svar på upproret inleddes redan i april 2011. Samtidigt samlades, på initiativ från Västmakter, Gulfstater och Turkiet en ”syrisk opposition” i exil, Syrian National Council som 2012 utvidgades till National Coalition. Avhoppade militärer bildade ”Fria Syriska Armén”. Perspektivet var då att Assadregimen kunde fällas ganska snart.

Men denna opposition ”saknade inte bara band till de som demonstrerade på gatorna, utan även meningsfull politisk erfarenhet”, konstaterar International Crisis Group i en ny rapport. Detta gäller även ”Högsta Militära Rådet” under brigadgeneral Salim Idris, ”i bästa fall ett

löst nätverk för distribution av vapen och materiel, utan förmåga att koordinera aktiviteten bland de grupper som teoretiskt ingår under dess paraply”.

Kommentatorer som t ex Gilbert Achcar (från den socialistiska organisationen USFI) har därför fel när de säger att oppositionen består av ”krafter med en spridning liknande de krafter som var inblandade i resningarna i Egypten och Tunisien”. Han bortser då från att den avgörande kraften i Tunisien och Egypten var de massiva arbetarstrejkerna och fackföreningarnas roll, det officiella UGTT i Tunisien och de oberoende facken i Egypten. I dessa båda länder fanns också en kraftfullare lokal organisering och ungdomsrörelser med tydliga socialistiska inslag.

Även Assadregimen drog lärdomar, som att peka ut upproret som styrt av imperialismen och al-Qaida, att söka egna internationella allierade och att slå till med all tillgänglig militär kraft. Enbart i år har regimen bombat 60-200 mål varje dag, med flyg och vapen från Ryssland och uppbackning från Iran och Hizbollah.

För andra regionala regimer sågs kriget i Syrien som en möjlighet att öka sin makt. Qatar och Saudiarabien ville fälla Assad som ett led i att försvaga regimen i Iran. Erdogan i Ankara ville etablera Turkiet som en regional stormakt. De gav öppet militärt och ekonomiskt stöd till de väpnade rebellerna. Upproret blev ett inbördeskrig.

I fjolårets strider om Aleppo, landets största stad, var det uppenbart att rebellgrupper krigade inbördes om kontroll över områden och att det civila motstånd som funnits trängts undan.

Både rebellerna och ”oppositionsledarna” i exil är mycket uppsplittrade. Qatar (ett land med 250 000 medborgare och 1,9 miljoner gästarbetare) allierade sig från början med affärsmannen Mustafa Sabbagh, som i sin tur upprättade ett nätverk med representanter från ”lokala råd”. Sabbagh/Qatar hade från början också stöd av Muslimska Brödraskapet.

Men Qatar, som var imperialismens främste allierade i att beväpna islamisterna i Libyen 2011, har tappat en stor del av sitt inflytande. I maj övergick makten i ”koalitionen” till Michel Kilo, som stöds av Saudiarabien som har vunnit över Muslimska Brödraskapet.

Detta har en direkt parallell till Egypten, där Qatar stödde den störtade president Mursi medan Saudiarabien backar upp general al-Sisi. Men ”femstjärnehotelloppositionen”, både Sabbagh och Kilo, ses med enorm misstro av både de väpnade rebellstyrkorna och civilbefolkningen. De regionala stormakterna har därför också gett militärt stöd till rebellgrupperna, plus att regionala salafister har skänkt miljarder och vapen till olika grupper, t ex raketer och pansarvapen.

De hårdföra salafisterna och jihadisterna har fått en allt starkare position bland rebellerna. ”Med överlägsen organisering och tillgång till ständigt flöde av pengar, har de utvecklats till de effektivaste rebellstyrkorna i delar av landet”, skriver International Crisis Group. Jihadisterna har kunnat värva över grupper och soldater från ”Fria syriska armén” genom att erbjuda bättre betalt, bättre utrustning och militära framgångar.

De två mest kända, ”Islamiska Staten i Irak och Levanten” (ISIL) och al-Nusra, som båda är kopplade till al-Qaida, har också tagit kontroll över och gör stora vinster på gränsövergångar till Turkiet, samt olje- och gasanläggningar. ISIL drev tidigare bort Norra Stormen, en av de få grupperna med band direkt till USA, från gränsstaden Azaz.

Av cirka 100 000 soldater på rebellsidan anger USA:s underrättelsetjänst att 20 000 är ”extremister”. Brittiska IHS Jane’s uppger också antalet till 20 000 för al-Qaidagrupperna, plus 30 000-35 000 med liknande inställning men utan internationell koppling.

I början av oktober offentliggjordes ett upprop där 11 rebellgrupper förklarade att man har brutit med oppositionen i exil. I uppropet ingick al-Nusra men inte ISIL. Bland undertecknarna fanns Tawhidbrigaden, som var ledande i striderna i Aleppo, och Ahrar al-Sham, som drev en militär offensiv mot regionen runt Latakia, ett område som domineras av alewiter där Assad har sin starkaste bas. I en by genomförde rebellstyrkorna en massaker på 190 invånare, bland dem barn och gamla.

Den svenske experten Aron Lund konstaterade att det uppropet samlade huvuddelen av rebellerna i norr, plus stora grupper runt Homs och i Damaskus förstäder. Själva uppgav uppropet att de samlade 50 000 stridande. Aron Lund betonar att gruppernas lojalitet avgörs av styrka, pengar och momentum, medan ”ideologi inte ens kommer på fjärde plats”.

Just nu pågår det strider i flera förorter runt Damaskus, samt i staden Maaret al-Numan på vägen mellan Damaskus och Aleppo. Regimen har lyckats konsolidera sina styrkor, med Hizbollahs styrkor i en framträdande roll. Enligt nyhetsbyrån Reuters har Assad 60 000 utländska soldater på sin sida.

Händelserna efter attacken med kemiska vapen i Damaskus i augusti, som det fortfarande råder oklarhet om, har stärkt regimen. Direkt efter nyheten spridits utlovade president Obama en ”besträffning” gentemot regimen. USA:s utrikesminister John Kerry gjorde en internationell turné för att få stöd för vad som beskrevs som en ”begränsad” attack med främst Tomahawkmissiler.

Men Obamas attackplaner kollapsade mot en stark opinion, även i USA. Redan från början fanns också stora tveksamheter inom USA:s militär och även i Vita Huset. Erfarenheterna från kriget i Irak och Afghanistan är att USA-imperialismen inte har klarat av att etablera stabila och lojala regimer. Dessutom finns det en oro över vilka som skulle ta över om Assad störtas.

I Irak har bomber och attacker tagit fler människoliv i år än något år sedan 2008. Jihadistiska högerextremister som söker en bas bland sunnimuslimer genomför attentat mot shiiter, som en spridningseffekt av att shiitiska Hizbollah och Iran stödjer Assad.

Obamas tvekan gav utrymme för avtalet med Ryssland, som stödjer Assad om avveckling av kemiska vapen. Detta ses nu, både i Washington och Moskva, som ett första steg mot direkt förhandlingar i Geneve.

USA-imperialismens mål är att försöka få en övergång till en ny regim efter Assad, med så stor del som möjligt av statsapparaten intakt och en reträttväg för Assadfamiljen där de slipper ställas inför rätta.

Även Putin delar denna målsättning, som ger fortsatt ryskt inflytande i Syrien.

Turkiets Erdogan, som hoppades på ett snabbt fall för Assad, har också dragit öronen åt sig. Förra veckan genomförde turkisk militär för första gången en bombning mot rebellfästen sedan rebellgranater hamnat på den turkiska sidan av gränsen.

Erdogan var pådrivande för ett USA-anfall, men den turkiska opinionen var emot.

Den syriska oppositionen i exil var mycket kritisk mot att Obama inte genomförde attackerna och ställer fortsatta krav på vapenleveranser från Väst. Men exempelvis ”koalitionens” president al-Jabra har förklarat sig beredd att delta i förhandlingar med representater för Assad, t ex vicepresident Farouq al-Sharaa. Datum som har diskuterats är den 23-24 november, men det är mycket troligt att de skjuts upp ytterligare.

Stora delar av vänstern internationellt har haft svårt att formulera en syn på utvecklingen i Syrien. Vissa, särskilt stalinister/maoister, ser USA som den enda fienden och har därför hamnat i ett läge där de mer eller mindre stödjer Assad och även Ryssland.

De bortser från Assads nyliberala politik under det senaste decenniet, liksom regimens olika tidigare avtal med USA. De bortser också från den iranska regimen, som trots sin antagonism mot USA är en brutal diktatur mot arbetare och fattiga.

De kända medlemmarna i Socialistiska Partiet, Benny Åsman och Göte Kildén, har drivit den motsatta ståndpunkten, dvs de har i stort sett gett ett okritiskt stöd till vad de fortfarande kallar ”revolutionen” i Syrien.

De motsatte sig inte om USA skulle ha bombat och kräver att Västimperialismen ska skicka vapen till rebellerna.

Men för att socialister ska ge stöd till ett uppror eller en sida i ett inbördeskrig krävs också en analys av rebellernas politiska program.

Lika lite som det i Afghanistan handlade om att stödja al-Qaida eller USA, eller att det i Egypten är fråga om stöd till Muslimska Brödrskapet eller militären, handlar det om Assad eller rebellerna i Syrien. Socialister ger varken stöd till femstjärnshotelloppositionen eller de väpnade jihadisterna.

Gilbert Achcar från USFI har t ex uttryckt förståelse för att rebellsidans mer moderata sida inte kan ”föra krig på två fronter”. Han har också, liksom Benny Åsman, uttalat att vänstern och socialisterna är obefintliga i striderna i Syrien.

Imperialismen och i växande grad Assad vill nu ha ett avtal. Om det räcker är svårt att säga och beror på om Gulfstaternas stöd till jihadisterna fortsätter.

Det är dock ingen tvekan om att massorna i Syrien vill ha en andhämtningspaus och ett stopp för det mest akuta lidandet.

Men ett fredsavtal är ingen lösning. Undertecknarna kommer att vara precis de som bär ansvaret för den sociala nöden och förtrycket i Syrien och hela Mellanöstern – imperialismen och de lokala regimerna.

Kapitalismen i världsskala har levt på regionens oljetillgångar, delat ut småsmulor till presidenter och shejker medan befolkningen har utsatts för nyliberalism och massarbetslöshet.

Ett socialistiskt alternativ för Syrien och Mellanöstern måste börja med en klar politik – bort med alla utländska trupper, demokratisk kontroll av alla väpnade styrkor, mot krig och utsugning, försvar av demokratiska rättigheter inklusive för alla olika etniska och religiösa grupper, rätt till utbildning och arbete, förstatligande av privata och privatiserade bolag, arbetarkontroll och demokratisk planering av ekonomin.

Per-Åke Westerlund

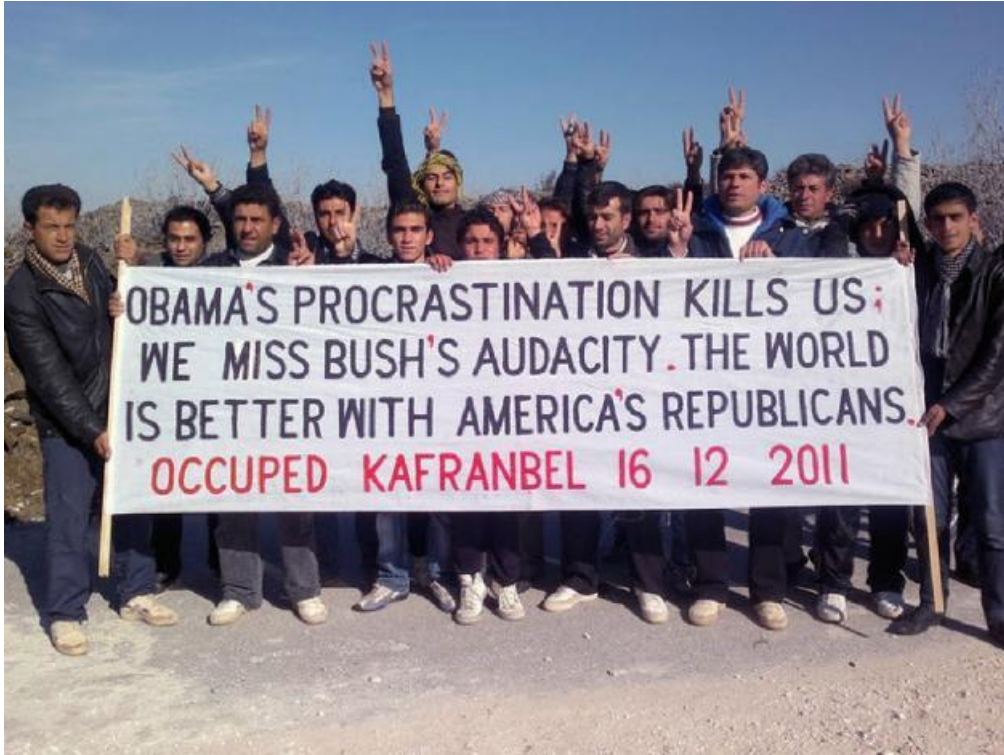
Proletären

Myten om den syriska revolutionen

Ur *Proletären* 14 november 2013

Det väpnade upproret i Syrien domineras av mer eller mindre extrema fundamentalistgrupper som finansierats och beväpnats utifrån. Trots detta klamrar sig vissa vänstermänniskor i väst

fast vid myten om att det som pågår är en revolution för demokrati och rättvisa. Men "revolutionärerna" i Syrien avslöjar sig själva när de säger sig sakna George W Bush krigspol. På gatorna syns väpnade män från Jabhat al-Nusra och andra grupper. Sharialagar gäller och kvinnor måste bära slöja.

”Revolutionärerna”i Kafranbel saknar Bush och vill att USA ska flygbomba Syrien.

Den svenska vänsterns splittring i synen på Syrien togs upp i Sveriges radio förra veckan. Programmet lär ha gått flertalet av *Proletärens* läsare förbi då det sändes av SR:s internationella kanal och det mesta av innehållet var på arabiska.

En av konfliktens mest seglivade myter, att upproret är en folklig revolution, var något Socialistiska partiets Håkan Blomqvist höll fast vid. Trots att kriget orsakat så mycket död och förödelse, vill han skicka mer vapen till något han kallar den ”demokratiska oppositionen”.

Jag själv blev också intervjuad i programmet, som motpol till beväpningsvänstern. Jag framförde den ståndpunkt Kommunisterna haft sedan konfliktens start:

Det finns ett befogat folkligt missnöje med politiskt förtryck och växande klassklyftor, och syrierna har precis som alla andra folk rätt att kämpa för demokrati och social rättvisa. Men de väpnade rebellernas halshuggningar av präster, bilbomber mot skolbarn och inskränkningar av kvinnors rättigheter har inget med demokrati- och rättvisekamp att göra.

Programledaren ställde därefter frågan om varför kommunisterna bara talar om extremisterna och nonchalerar den sekulära, progressiva väpnade oppositionen.

Svaret är givet. Varför skulle vi tala om något som i princip inte existerar?

Eller som *New York Times* uttryckt det: ”Inte någonstans i det rebellkontrollerade Syrien finns det en sekulär väpnad styrka att tala om.”

Att det väpnade upproret domineras av mer eller mindre extrema fundamentalistgrupper som finansierats och beväpnats av Saudiarabien, Qatar, USA och andra reaktionära krafter är numera allmänt accepterat.

Det bekräftas av västerländska reportrar som rest runt i ”befriade” områden, det bekräftas av Syrienexperter i väst och det bekräftas av rebellerna själva. Det är inget ovanligt att ”moderata” grupper sluter allianser med al-Qaidaextremister och förklarar att målet är en islamistisk shariastat.

I denna situation utgör varje kraft som tar till vapen mot den syriska regeringen ett stöd till de utlandsstödda extremisterna.

Trots detta klamrar sig vissa vänstermänniskor i väst fast vid bilden av det tappra folket mot diktaturen.

Ett populärt ”bevis” för att det finns en folklig revolution heter Kafranbel. Det är en liten stad i nordvästra Syrien som sedan 2011 varit i oppositionens händer. Kafranbelborna har blivit kända i väst genom sina bilder på politiska banderoller, som de sprider via webben och sociala medier.

Efter terrordådet vid Bostonmaraton i våras vände sig Kafranbelborna till det amerikanska folket med banderolltexten: ”Bostonbombningarna representerar en sorglig scen likt de som utspelar sig varje dag i Syrien. Mottag våra kondoleanser.”

Detta budskap väckte bred sympati i västvärlden. Men de som bidrog till att sprida denna bild var troligen ovetande om Kafranbelbornas åsikter i övrigt.

Efter en genomgång av banderollerna från stadens revolutionära råd försvinner sympatierna. Ett återkommande krav är att väst ska ingripa militärt. Några exempel:

- *”Obamas senfärdighet dödar oss. Vi saknar Bushs beslutsamhet. Världen är bättre med Amerikas republikaner.”* 16 december 2011.
- *”En vapenvila innebär en slug paus för Assad vilken ger honom möjlighet att hämta andan och begå folkmord senare.”* 19 oktober 2012.
- *”Syrien har bara två motstridiga parter; folket som försöker överleva och en regim som försöker krossa dem.”* 25 januari 2013.
- *”USA:s kongressledamöter! Rösta för flygangrepp mot Assad så att ni bevisar att ni står för verklig humanism.”* 6 september 2013.
- *”Villkor för Genève 2: Assad bör ställas inför rätta och vi vill ha martyrerna tillbaka. Om inte, låt oss fortsätta dö.”* 25 oktober 2013.

För att summera: Kafranbels revolutionärer saknar George W Bushs krig, avvisar FN:s arbete för vapenvila, förnekar förekomsten av al-Qaidarebeller, kräver att världens största krigsförbrytarnation ska bomba deras land samt dör hellre än förhandlar med en regering som varje seriös bedömare erkänner har en bred folklig bas.

När Israel 5 maj i år bombade väster om Damaskus skrevs följande kommentar på Facebooksidan för Kafranbel Syrian revolution: ”Israel bombar Assad just nu! Snälla fortsätt...”
Vem vill stödja en sådan revolution?

Dagen innan intervjun med Sveriges radio kontaktade jag en Damaskusbo, som har släkt och vänner i Sverige. Hon är en av de hundratusentals syrier som lever i någon av de rebellkontrollerade förstäderna runt den syriska huvudstaden. Den bild hon tecknar av ”revolutionen” är dyster.

– Livet har blivit så mycket mer komplicerat och våldsamt, förklarar hon och berättar att tvärtemot vad som påstås i svenska medier, så är det rebellerna som har spärrat av vägarna och hindrar invånarna från att lämna området.

På gatorna syns väpnade män från al-Qaidaknutna Jabhat al-Nusra och andra grupper. Vissa är syrier, andra är utländska medborgare. Sharialagar gäller och kvinnor måste bära slöja. Butiker som säljer alkohol har bränts ner. Matbristen har fått priserna att skjuta i höjden.

Talet om revolution, om rebeller som kämpar för demokrati och rättvisa, är långt från den verklighet som hon och miljontals andra lever under. Hon blir upprörd när jag berättar om ”revolutions-anhängare” i Sverige som menar att huvudproblemet är ”Assaddiktaturen”.

– Så är det inte alls, Patrik. Det är en uttjatad lögn. Alla vet att det inte finns någon revolution eller några rebeller, de är bara en bunt kriminella och mördare. De stöds bara av ett litet fåtal.

Men hur är det med talet om en demokratisk, progressiv opposition i Syrien? Finns det verkligen ingen sådan?

Jo, det gör det. Men dessa oppositionella är näst intill osynliga i västmedia. Orsaken är att de inte bara är i opposition mot regeringen Assad, utan också mot det väpnade upproret och deras uppbackare. Dessa oppositionella är överens om det som för stunden är huvudfrågan: Stoppa stödet till rebellerna och genomför förbehållslösa förhandlingar för en politisk lösning på konflikten.

”Förlåt, vi halshög fel person”

Ur *Proletären* 21 november 2013

Syriska Armén vinner mark samtidigt som motsättningar och uppgivenhet präglar rebell-grupperna.

”Genom fiendskapen till allt och alla som inte delar deras extrema tolkning av islam har al-Qaida blivit ett redskap i imperialismens söndra och härska-taktik.”

Den syriska armén rycker fram och återtar område efter område. En kraftmätning väntas i Syriens största stad, Aleppo. Stora delar av staden och omkringliggande områden har kontrollerats av väpnade grupper sedan dessa invaderade Aleppo sommaren 2012. Några byar och småstäder har redan befriats.

Bland dem som nu desperat mobiliserar för att stå emot arméns offensiv finns al-Qaida, eller Islamistiska staten i Irak och Levanten (ISIS), som organisationen formellt heter.

ISIS uppskattas ha 10.000-12.000 krigare i sina led. Andra rebellgrupper samlar större skaror. Men Islamiska staten i Irak och Levanten sticker ut genom att många av dess medlemmar har stridserfarenhet från Irak, Tjetjenien och andra krigszoner.

För de Aleppobor som i snart ett och ett halvt års tid varit på flykt undan eller plågats av de väpnade gängen är arméns frammarsch efterlängtd. De påstått demokratiförespråkande rebellerna har infört ett brutalt förtryckarstyre.

Ett aktuellt exempel var när medlemmar i ISIS inför en folkmassa i Aleppo skar huvudet av en man. Orsaken var att han misstogs för att vara en shiamuslimsk milisman från Irak. Bödlarna framförde samtidigt hotet om att våldta alla shiamuslimer, kvinnor som män, som kommer till området. Att vara shiamuslim är i sig ett brott enligt de sunnimuslimska extremisterna i al-Qaida.

Händelsen filmades och lades ut på internet. Men snart upptäcktes att den huvudlöse mannen inte var någon fiende utan en vän till al-Qaida.

Hans namn var Mohammed Fares och han var ledare för Ahrar al-Sham, en rebellgrupp som liksom många andra samarbetar med al-Qaidakrigarna på marken.

När ”misstaget” uppdagades bad ISIS om ”förståelse och förlåtelse”. Ursäkten gällde naturligtvis inte alla de dödat och halshuggit under de 1,5 år de härjat i Aleppo. Nej, de ursäktade sig för att de tog livet av fel person.

Att al-Qaida stärkts i regionen är en direkt följd av kriget i Syrien. Matthew Olsen, chef för USA:s Nationella center för terroristbekämpning, konstaterade nyligen inför senatens utrikesutskott att al-Qaida i Irak – som numera också är verksamma i Syrien – inte varit så starkt sedan 2006. Antalet irakier som dör i sekteristiska terrorbombningar har nått 1000 per månad.

Men ISIS är ursprungligen varken ett irakiskt eller syriskt fenomen. Genom fiendskapen till allt och alla som inte delar deras extrema tolkning av islam har al-Qaida blivit ett redskap i imperialismens söndra och härska-taktik.

Det är därför som ISIS vuxit fram med hjälp av pengar, vapen och krigare från Golfstaterna och andra länder.

När syriska armén kommer till Aleppo lär halshuggarna i ISIS och andra al-Qaida-inspirerade grupper åtminstone för stunden stå sida vid sida med den i väst hyllade Fria syriska armén, som inom sig samlar en brokig skara grupper. Det är åtminstone vad som hänt vid tidigare offensiver.

Samtidigt existerar stora motsättningarna mellan de olika rebellgrupperna. De kan handla om alltifrån makten över ett område till kampen om krigsbyten eller synen på hur sharialagar ska praktiseras.

I ett färskt reportage i brittiska The Guardian speglas motsättningarna, men också den förvirring och uppgivenhet som råder bland många rebeller i norra Syrien.

En man som i artikeln kallas för ”löjtnanten” för befäl över en krympande rebellgrupp. Förr fick han stöd av Qatars kungafamilj, saudiska predikanter och kuwaitiska parlamentsledamöter. Idag går stödet till mer renläriga islamister.

Hotad från både armén och al-Qaida uttrycker ”löjtnanten” starka tvivel om utvecklingen i Syrien.

”Jag har krigat i två och ett halvt år. Säg mig: vad har jag uppnått? Allt jag tänker på är att attackera en checkpiont, lägga beslag på en stridsvagn – och kanske använda den till att attackera en annan strids-vagn.”

Uppgivenheten och motsättningarna är en återspeglning av de väpnade gruppernas allt mer trängda läge. Det är också en återspeglning av de nya tongångarna från USA i synen på en förhandlingslösning på konflikten.

Det finns inom den härskande eliten i USA krafter som är bekymrade över att konflikten i Syrien kan slå tillbaka mot amerikanska intressen.

De al-Qaidaextremister som i en given situation är användbara för imperialismen får inte bli för starka. Då kan det gå som i Afghanistan. Den destabilisering av länder och regioner som i ett visst läge stärker imperialismens position får inte gå överstyr. Då kan ju vänskapligt sinnade regimer drabbas.

Men signalerna från USA och vissa av dess allierade är motstridiga. Saudiarabien och många andra krafter i Gulfen fortsätter att elda under kriget i Syrien med pengar, vapen och annat stöd.

Så länge detta accepteras är freden långt borta. Och al-Qaida kan fortsätta med att halshugga såväl vänner som fiender.

Patrik Paulov

Lästips: [Om Syrien](#) (artiklar och dokument)